

רע"פ 378/13 - איברהים חאג יחיא נ' מדינת ישראל

רע"פ 378/13 - איברהים חאג יחיא נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 378/13

איברהים חאג יחיא

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[27.01.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 2.12.2012, בעפ"ת 714-05-12, שניתן על-ידי

כב' השופט א' כהן

בשם המבקש - עו"ד חאג' יחיא מוחמד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, שניתן על-ידי כב' השופט א' כהן, בתיק עפ"ת 417-05-12, מיום 2.12.2012. בפסק דינו, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורה של המדינה על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים, אשר ניתן על ידי כב' השופט מ' כדורי, ביום 18.3.2012. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו, בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, שניתן כאמור ביום 2.12.2012. בהחלטתי מיום 15.1.2013, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש, עד להכרעה בבקשתו.

רקע והליכים קודמים

כתבי האישום

2. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום, בגין אירוע שהתרחש ביום 12.1.2011 שעה 01:25. בכתב אישום אחד, יוחסה למבקש עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בגין נהיגה ברכב במהירות של 178 קמ"ש, במקום שבו המהירות המירבית המותרת היא 90 קמ"ש. בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) הרשיע את המבקש בעבירה זו, על-פי הודאתו, וגזר עליו את העונשים הבאים: תשלום קנס בסך ₪ 2,000; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של 18 חודשים; פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של 6 חודשים, למשך 3 שנים; ומאסר מותנה לתקופה של חודשיים, למשך 3 שנים.
3. כתב אישום שני, ייחס למבקש עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ד(א) ו-64ב לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. מתיאור העובדות בכתב אישום זה עולה, כי ביום 12.1.2011, בשעה 01:25, נהג המבקש ברכב מסוג "וולבו" בכביש מס' 3, לכיוון צומת נחשון, בהיותו שיכור, לאחר שסירב ליתן דגימה של אור נשוף, לפי דרישת שוטר. הדיון בבית-המשפט לתעבורה
4. ביום 18.3.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה בירושלים את המבקש בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום השני. בתחילה, כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום - הן בנהיגתו בשכרות והן בסירובו להיבדק. התיק נקבע לשמיעת הוכחות, ואולם שניים מעדי המאשימה (המשיבה כאן) לא התייצבו לדיון. לאחר שנשמעו שני עדי תביעה אחרים, בחר המבקש להודות גם במיוחס לו בכתב האישום השני.
5. בגזר דינו, זקף בית המשפט לתעבורה לזכותו של המבקש את הודאתו באשמה, חרף העובדה כי שניים מעדי התביעה לא התייצבו לדיון. בנוסף, עמד בית המשפט לתעבורה על נסיבותיו האישיות של המבקש, ועל עברו התעבורתי שאינו כולל "עבירות המצויות ברף הגבוה של דיני התעבורה". כמו כן, נתן בית המשפט לתעבורה, את דעתו לעונשים שנגזרו על המבקש במסגרת כתב האישום הראשון. משכך, קבע בית המשפט, כי אין להטיל על המבקש עונש של מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט לתעבורה הזכיר, לעניין זה, כי מדובר בעבירה ראשונה שעניינה נהיגה בשכרות, ובהתאם לפסיקה, ניתן להימנע במקרה מעין זה, מהטלת עונש מאסר בפועל. נוסף על כך, ציין בית המשפט לתעבורה, כי מאחר שהמבקש כבר קיבל את עונשו בגין העבירה הנוספת של נהיגה במהירות מופרזת, הרי שדי ב"פסילת המינימום" כעונש מצטבר. לאור האמור, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: תשלום קנס בסך ₪ 1,500; פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 24 חודשים, וזאת באופן מצטבר לכל פסילה אחרת אותה מרצה המבקש; פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של 3 חודשים, למשך 3 שנים; חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או נהיגה תחת השפעת אלכוהול. הדיון בבית-המשפט המחוזי

6. על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה במסגרת כתב האישום השני, הגישה המשיבה, ביום 30.4.2102, ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים. בערעורה, הלינה המשיבה על קולת העונש שנגזר על המבקש בבית המשפט לתעבורה. לטענתה, שגה בית משפט קמא, כאשר העדיף בגזר דינו את נסיבותיו האישיות של המבקש, על פני האינטרס הציבורי, המחייב החמרה בענישה בעבירות של נהיגה בשכרות. בנוסף, טענה המשיבה, כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספק לחומרה הרבה הנובעת מהשילוב הקיים במקרה דנן, בין נהיגה במהירות מופרזת לבין נהיגה בשכרות, שתיהן עבירות מסכנות חיים. לפיכך, טענה המשיבה, טעה בית משפט קמא, כאשר לא הטיל על המבקש עונש מאסר בפועל משמעותי ומרתיע, אשר יבטא, הן את חומרת העבירה של נהיגה בשכרות, בה הורשע המבקש, והן את נסיבות ביצועה. המשיבה ציינה כי ענישה שאינה כוללת עונש מאסר בפועל, יש בה, בנסיבות המקרה דנן, כדי להעביר מסר סלחני כלפי ציבור הנהגים, שאסור כי יצא כמותו תחת ידי בית המשפט. המשיבה הוסיפה וטענה, כי לא היה מקום ליתן משקל, במסגרת גזר דינו של בית משפט קמא, לאי התייצבות עדי התביעה, שכן הדבר אינו רלוונטי לעונש שהיה ראוי להטיל על המבקש. משכך, ביקשה המשיבה להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל, ולפסול את רישיונו למשך 4 שנים, "בהתאם למדיניות השיפוטית המתבטאת בחוק ובפסיקה".
7. ביום 2.12.2012, קיבל בית המשפט המחוזי (מפי השופט א' כהן), באופן חלקי, את ערעורה של המשיבה, בקובעו כי "אכן, מדובר במקרה קיצוני, שבו צעיר (כבן 25) 'טס' בג'יפ כשהוא שיכור ועלול בכל שנייה לגרום לתוצאה קטלנית". בית המשפט המחוזי ציין לחובתו של המבקש את הרשעותיו הקודמות, חלקן בגין נהיגה במהירות מופרזת, וקבע כי האינטרס הציבורי והצורך להילחם בנהגים פורעי חוק, המסכנים את ציבור המשתמשים בדרך, מחייב ענישה מחמירה, גם "למען יראו וייראו". בית המשפט המחוזי קבע, כי במקרה דנן, יש מקום להתערב בגזר הדין שהוטל על המבקש ולהעביר לו מסר חד משמעי, בדבר חומרת נהיגתו. לפיכך, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורה של המשיבה, והטיל על המבקש, בנוסף ליתר העונשים, גם עונש מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים, "וזאת אף בשים לב לכך, שאין זו דרכה של ערכאת ערעור למצות את הדין". עוד נקבע, כי יתר חלקי גזר הדין יוותרו על כנם.
- הבקשה
8. ביום 15.1.2013, הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, המונחת לפניי. בבקשה נטען, כי טעה בית המשפט המחוזי בכך שלא החזיר את עניין גזירת עונשו של המבקש לבית המשפט לתעבורה, וזאת לאחר בחינת נסיבותיו האישיות של המבקש, באמצעות תסקיר מטעם שירות המבחן. תחת זאת, החליט בית המשפט המחוזי להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל, וזאת אף מבלי לבדוק את האפשרות להמיר עונש זה בעבודות שירות. בא-כוחו של המבקש הדגיש, כי המבקש הינו סטודנט הלומד הנהלת חשבונות, ולכן, שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה תגרום "להשלכה מאוד חמורה עליו". עוד נטען בבקשה, כי מדובר באירוע חד פעמי, אשר התרחש סמוך למועד פטירת אביו של המבקש, אשר נפטר בנסיבות טרגיות. בנוסף, טען בא-כוחו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי התעלם מפסיקה שניתנה על-ידו, ולפיה, כאשר מדובר בעבירה ראשונה של נהיגה בשכרות, בית המשפט ימנע, ככלל, מהטלת עונש מאסר בפועל.
- דין והכרעה
9. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, ובחומר המצורף לה, נחה דעתי כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה למתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה.

כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה אך לאותם מקרים ייחודיים וחריגים, המעלים שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים הישירים לבקשה (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013); רע"פ 230/13 שבדרון נ' מדינת ישראל (16.1.2013)). במקרה שלפניי, דומה, כי אין חולק, שבקשת רשות הערעור אינה מעלה כל שאלה משפטית-עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים לה. בנוסף, טענותיו של המבקש מלמדות, כי, למעשה, מדובר בערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט לתעבורה, ומובן כי בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות (וראו, גם, רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012)).

10. לגופו של עניין, ובהתייחס לעניין עונש המאסר שהושת על המבקש, כפועל יוצא מערעורה של המשיבה, הנני סבור כי עונש זה אינו מצדיק התערבות, משאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת. זאת, לנוכח חומרת העבירות אותן ביצע המבקש, ובעיקר כאשר מדובר בשילוב של עבירות מסוכנות, כמו נהיגה במהירות מופרזת ובשכרות; בשים לב לעברו התעבורתי של המבקש; ועל-מנת להרתיע עברייני תנועה, המהווים סיכון של ממש לכלל המשתמשים בדרך.

עוד ראוי להזכיר מושכלות ראשונים, לפיהן טענות בדבר חומרת העונש, אינן מהוות, כשלעצמן, עילה לדין ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה, אלא במקרים מובהקים של סטייה קיצונית מרף הענישה הראוי בעבירות דומות. הלכה זו יפה גם למקרים בהם החמירה ערכאת הערעור בעונשו של המבקש, כמו במקרה דנן (רע"פ 5866/12 קרלקוב נ' מדינת ישראל (20.8.2012); רע"פ 7513/12 מרעי נ' מדינת ישראל (22.10.2012); רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013); רע"פ 330/13 פלוני נ' מדינת ישראל (21.1.2013)).

כאמור, אין מדובר במקרה דנן בסטייה כלשהי מרמת הענישה הראויה, וגם מסיבה זו יש לדחות את הבקשה.

11. סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 13.2.2013 עד לשעה 09:00, בימ"ר ניצן.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התשע"ג (27.1.2013).